अध्याय नववा प्रारंभ

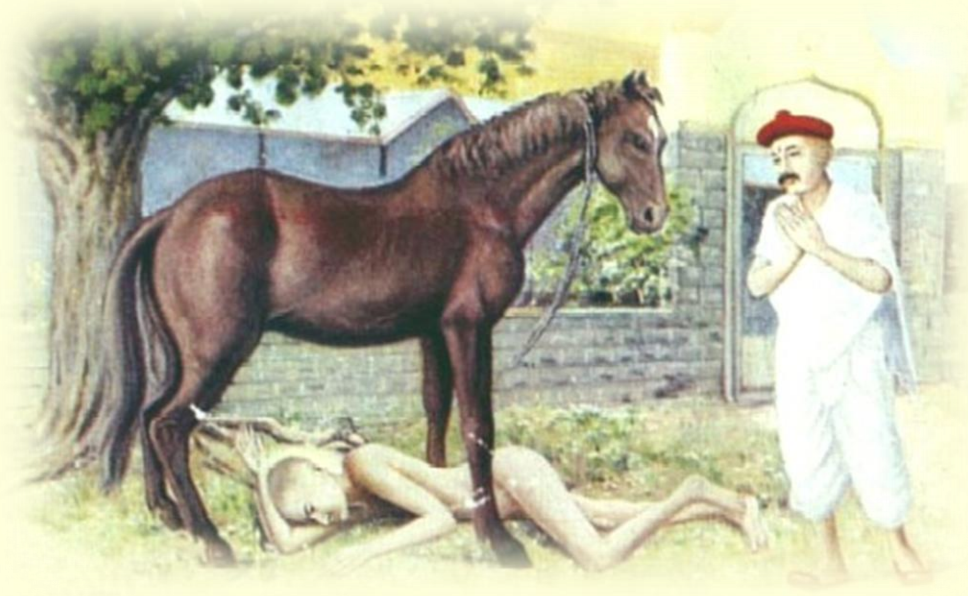

॥ श्री गणेशाय नमः ॥
हे सगुण स्वरूपा रूक्मिणीवरा। हे चंद्रभागातटविहारा।
श्रीसंतवरदा शारंगधरा। पतितपावना दयानिधे ॥१॥

लहानांवाचून मोठयांचा। मोठेपणा न टिके साचा।
पतिताविण परमेश्वराचा। बोलबाला होणे नसे ॥२॥

आम्ही आहो पतित। म्हणून तुला म्हणतात।
पावनकर्ता रूक्मिणीकांत। हे आतां विसरू नको ॥३॥

परिस लोहाला सोने करी। म्हणून त्याचे महत्त्व भूमीवरी।
ओहोळ पोटी घे गोदावरी। म्हणून म्हणती तीर्थ तिला ॥४॥

याचा विचार करावा । चित्तीं आपुल्या माधवा ।
दासगणूला हात द्यावा । बुडूं न द्यावें कोठेंही ॥५॥

असो गोविंदबुवा टाकळीकर । एक हरिदास होता थोर ।
तो कराया किर्तनगजर । शेगांवासी पातला ॥६॥

तेथे शिवाचे मंदिर । पुरातन होते साचार ।
ज्याचा केला जीर्णोध्दार । मोटे नामक सावकारें ॥७॥

अलिकडच्या श्रीमंताला । मंदिरांचा कंटाळा ।
मोटारी क्लब बायसिकला । याचें प्रेम बहु असे ! ॥८॥

तैसा न मोटे सावकार । श्रीमंत असून भाविक फार ।
त्यानेच हा जीर्णोध्दार । केला असे मंदिराचा ॥९॥

म्हणोन मोट्यांचे मंदिर । वदूं लागले नारीनर ।
आतां पुढचा प्रकार । काय झाला तो ऐका ॥१०॥

त्या मोट्यांच्या मंदिरी । उतरले टाकळीकर कथेकरी ।
त्यांचा घोडा समोरी । बांधला होता मंदिराच्या ॥११॥

घोडा अतिद्वाड होता । कोणासही मारी लाथा ।
समोरून कोणी येता । त्यास चावे कुत्र्यासम ॥१२॥

तोडी चऱ्हाटें वरच्यावरी। स्थिर न राहे क्षणभरी।
कधीं कधीं कांतारीं। त्यानें जावें पळोन ॥१३॥

खिंकाळे रात्रंदिवस। वाईट खोडया बहुवस।
आल्या होत्या मुक्कामास। श्रोते तया घोडयाच्या ॥१४॥

लोखंडाच्या साखळया। होत्या त्यासी बांधण्या केल्या।
त्या या समयीं राहिल्या। टाकळीमाजीं विसरून ॥१५॥

चऱ्हाटानें कसा तरी। घोडा मंदिरासामोरी।
बांधुनिया कथेकरी। निजले जाऊन शय्येला ॥१६॥

रात्र झाली दोन प्रहर। तमें आक्रमिलें अंबर।
दिवाभीतांचे घुत्कार। होऊ लागले वृक्षांवरी ॥१७॥

टिटव्या 'टी टी' शब्द करिती। वाघुळें भक्ष्या धुंडिती।
पिंगळे बसून वृक्षावरी। किलबिल करू लागले ॥१८॥

सामसूम जिकडे तिकडे। बंद झाली कवाडें।
कोठेंही ना दृष्टि पडे। एकही माणूस रस्त्यांनीं ॥१९॥

ऐशा रात्रसमयास। श्रीगजानन पुण्यपुरुष।
घोडा बांधल्या ठायास। येते झाले सहजगतीं ॥२०॥

जें जें कोणी द्वाड असती । त्यांना सुधारण्याप्रती ।
साधुपुरुष अवतार घेती । ईशाज्ञेनें भूमीवर ॥२१॥

औषधाचें प्रयोजन । रोगा निवारण्याकारण ।
तेवि द्वाडांचे द्वाडपण । साधुसंत निवारिती ॥२२॥

असो गजानन घोडयापासी । आले रात्रसमयासी ।
जाऊनी निजले अति हर्षी । चहू पायांत घोडयाच्या ॥२३॥

मुखे भजन चालले होतें । 'गणी गण गणांत बोते' ।
या सांकेतिक भजनातें । जाणण्या कोण समर्थ हो ? ॥२४॥

त्या सूत्ररूप भजनाचा । अर्थ ऐसा वाटतो साचा ।
गणी या शब्दाचा । अर्थ मोजी हाच असे ॥२५॥

जीवात्मा म्हणजे गण । तो ब्रह्माहून नाही भिन्न ।
हे सुचवावया कारण । गणांत हा शब्द असे ॥२६॥

बोते हा शब्द देखा । अपभ्रंश वाटे निका ।
बाते हा शब्द ऐका । तेथे असावा निःसंशय ॥२७॥

बाया शब्दें करून । घेतले पाहिजे मन ।
तें हें आहे सर्वनाम । शब्दाऐवजी आलेलें ॥२८॥

म्हणजे मना समजे नित्य । जीव हा ब्रह्मास सत्य ।
मानूं नको तयाप्रत । निराळा त्या तोचि असे ॥२९॥

‘गिण गिण गिणांत बोते’ । कोणी ‘गणी गण गणांत बोते’ ।
ऐशीं आहेत दोन मतें । या भजनाविषयी शेगांवी ॥३०॥

त्यासी न आपुले प्रयोजन । आपणा कथेसी कारण ।
महाराज निजले येऊन । चौपायांत घोडयाच्या ॥३१॥

वरील भजन मुखानें । चालले होते आनंदानें ।
वाटे या भजनरूप सांखळीनें । घोडा बांधूनी टाकिला ॥३२॥

गोविंदबुवांच्या अंतरी । धास्ती होती जबर खरी ।
म्हणून तो वरच्यावरी । उठून पाहे वारूला ॥३३॥

तो ठाण्यावरी घोडा शांत । ऐसें पडता दृष्टीप्रत ।
गोविंदबुवांच्या चित्तांत । अति नवल वाटलें ॥३४॥

तो आपुल्या मनीं म्हणे । हें ऐसें झालें कशानें ।
का कांही आजारानें । व्याप्त झाला घोडा हा ॥३५॥

म्हणूनी राहिला शांत । हें न कांही कळों येत ।
हा ऐसा आजपर्यंत । नाहीं कधीच स्थिरावला ॥३६॥

हें काय आहे तें पहाया गेलें। तो एक माणूस दिसलें।
चोहोंपायांत निजलेले। त्या द्वाड घोडयाच्या ॥३७॥

अति निकट येऊनी। पाहूं लागले निरखूनी।
तों दिसलें कैवल्यदानी। तेथे गोविंदबुवाला ॥३८॥

ते म्हणालें मनांत। घोडा कां झाला शांत।
हें कळले कारणासहीत। मजलागी येधवां ॥३९॥

समर्थांच्या सहवासें। घोडा शांत झालासे।
जेथें कस्तुरी तेथें नसे। दुर्गंधाला थारा कदा ॥४०॥

समर्थांच्या पायांवरी। गोविंदबुवानें अत्यादरीं।
शिर ठेविलें निर्धारी। अष्टभाव दाटले ॥४१॥

मुखें करूं लागले स्तवन। आपण खरेच गजानन।
विघ्नांचे करितसा कंदन। याचा प्रत्यय आज आला ॥४२॥

माझा घोडा द्वाड अती। सर्वही ज्याला भीती।
तेथेच आलात गुरूमूर्ती। हरण्या त्याचा द्वाडपणां ॥४३॥

ह्या घोडयाच्या अचाट खोडी। चालता मध्येंच मारी उडी।
क्षणक्षणा मागल्या झाडी। हा दुगण्या ! महाराज ! ॥४३॥

मी गेलों होतों कंटाळून । म्हणून बाजारालागून ।
गेलो विकाया कारण । परी न कोणी घेई या ॥४५॥

मी फुकटही लागलो द्याया । परी न कोणी तयार घ्याया ।
त्यावरी आपण केली दया । हें झालें फार बरें ॥४६॥

आम्हां कथेकऱ्याचें । घोडे पाहिजे गरीब साचें ।
घरामाजी धनगराचे । नाही वाघ कामाचा ॥४७॥

ऐसा झाला प्रकार । घोडे झाले गरीब फार ।
जडजीवांचा उध्दार । करण्यास स्वामी अवतरले ॥४८॥

घोडयास म्हणाले, आता गडया । करूं नकोस येथून खोडया ।
त्या तेथेंच रोकडया । द्याव्या अवघ्या सोडून ॥४९॥

तूं शिवाच्या समोरीं । याचा विचार कांही करी ।
वागत जावें बैलापरीं । त्रास न देई कवणातें ॥५०॥

ऐसे त्यासी बोलून । निघून गेले दयाघन ।
कृपाकटाक्षें करून । पशूही ज्यानें आकळिला ॥५१॥

असो श्रोते दुसरे दिवशीं । मळ्यांत असता पुण्यराशी ।
आले गोविंदबुवा दर्शनासी । घोडयावरी बैसून ॥५२॥

घोडा गोविंदबुवांचा । शेगांवासी ठाऊक साचा ।
कोश अवघ्या खोडयांचा । भीत होते त्यासी जन ॥५३॥

तो मळ्यांत आलेला पाहून । लोक बोलले त्याकारण ।
गोविंदबुवा ही घेऊन । पीडा कशास येथें आला ॥५४॥

मुलें बायका मळ्यांत । आहेत पहा वावरत ।
तुमचा घोडा करील घात । सहज लीलेने कवणाचा ॥५५॥

गोविंदबुवा त्यांसी वदले । तुमचें म्हणणें मी ऐकिले ।
माझ्या घोडयास शहाणें केलें । काल रात्रीं समर्थांनी ॥५६॥

त्यानें खोडया दिल्या टाकून । झाला गोगलगाईसमान ।
आता भ्यावयाचें कारण । कांहीं न उरलें कोणाशी ॥५७॥

चिंचेखाली उभा केला । टाकळीकरांनी घोडा भला ।
चऱ्हाटांवाचूनी राहिला । उभा तो एक प्रहर ॥५८॥

भाजीपाला कोवळा घांस । मळ्यांत होता विशेष ।
परी ना लाविलें त्यास । तोंड घोडयानें एकाही ॥५९॥

पाहा संतांची केवढी शक्ति । पशुही आज्ञेत वागती ।
पत्र्यांत आरंभिली स्तुति । गोविंदबुवांनी समर्थांची ॥६०॥

श्लोक (पृथ्वी वृत्त)
अचिंत्य जगताप्रती कृति तुझी न कोणा कळे ।
असो खलहि केवढा तव कृपे सुमार्गी वळे ।
उणें पुढति ये तुझ्या खचित रत्नचिंतामणी ।
शिरीं सतत माझिया वरदहस्त ठेवा झणीं ॥१॥

ऐसी स्तुति करून । गेले गोविंदबुवा निघून ।
घोडयास आपल्या घेऊन । टाकळी ग्रामाकारणें ॥६१॥

प्रत्येक दिनी शेगांवी । यात्रा येई नवी नवी ।
कांहीं तरी धरून जीवीं । हेतु आपल्या श्रोते हो ॥६२॥

त्या यात्रेकरू मंडळीत । बाळापूरचे दोन गृहस्थ ।
आले कांहीं धरूनी हेत । समर्थांच्या दर्शना ॥६३॥

पथीं जातां एकमेकां । बोलू लागलें ऐसें देखा ।
पुढल्या वारीस गांजा सुका । येऊं आपण घेऊन ॥६४॥

कां कीं या गांजावर । समर्थांचें प्रेम फार ।
तो आपण आणिला जर । तरी कृपा होईल त्यांची ॥६५॥

लोक आणती बर्फी खवा । आपण गांजा नेऊं बरवा ।
गांठ धोतरां बांधून ठेवा । ना तरी विस्मृति होईल ॥६६॥

पुढल्या वारीस दोघेजण । आले दर्शनाकारण ।
परि गेले विसरोन । गांजा तों आणावया ॥६७॥

शिर ठेवितां पायांवरी । आठवण त्यांना झाली खरी ।
कीं नाहीं आणिला बरोबरी । गांजा तो आपण ॥६८॥

आतां पुढच्या वारीसी । दुप्पट आणू गांज्यासी ।
ऐसे बोलून मानसीं । दर्शन घेऊन गेले हो ॥६९॥

पुढल्या वारीस तेंच झालें । गांजा आणण्याचें विसरलें ।
कर जोडून मात्र बसले । स्मृति नसे गांजाची ॥७०॥

तैं स्वामी म्हणाले भास्करासी । पाहा जगाची रीत कैसी ।
गांठ मारून धोतरासी । विसरती जिन्नस आणावया ॥७१॥

जातीनें आहेत ब्राह्मण । तेंच आपुलें भाषण ।
करिती आपण होऊन । खोटे पहा सर्वांशी ॥७२॥

ब्राह्मणांचे भाषण । कदा नसावें अप्रमाण ।
या तत्त्वालागून । न जाणती चांडाळ ते ॥७३॥

द्विजे निजधर्म सोडिला । आचार विचार सांडिला ।
ह्यामुळें श्रेष्ठत्वाला । ते मुकले सांप्रत ॥७४॥

बेटें मनीं नवस करिती । आणि हात हालवित येथें येती ।
अशाने कां पूर्ण होती । त्यांच्या मनीचें मनोरथ ? ॥७५॥

बोलण्यांत पाहिजे मेळ । चित्त असावें निर्मळ ।
तरीच तो घननीळ । कृपा करितो भास्करा ॥७६॥

हे शब्द त्या दोघांसी । अति लागलें मानसीं ।
पाहू लागले एकमेकांसी । कुतूहल दृष्टीनें ॥७७॥

पाहा केवढें अगाध ज्ञान । आहे यांचें परिपूर्ण ।
हा जगत्चक्षु गजानन । सूर्यापरीच असे हो ॥७८॥

आपण नवस केला मनीं । तों जाणिला समर्थांनीं ।
आतां येऊं घेऊनी । चला गांजा गांवातून ॥७९॥

ऐसा विचार करून उठले । गांवांत जाऊं लागले ।
गांजा आणावयाला भले । तै महाराज वदलें त्या ॥८०॥

आतां शिळया कढीप्रत । कां हा ऊगा आणितां ऊत ।
सार नाहीं किमपि यांत । मी न हपापलो गांज्याला ॥८१॥

आतां आणण्यां गांजाप्रत । नका जाऊं पेठेत ।
मेळ हमेशा बोलण्यांत । ठेवा तुम्ही आपुल्या ॥८२॥

लबाडाचे न हेतु पुरती । ही खुणगांठ बांधा चित्ती ।
तुमचे काम झाल्यावरती । मर्जी असल्या गांजा आणा ॥८३॥

पुढील आठवडयांत तुमचें काम । होईल जा अत्युत्तम ।
परी कदा न चुकावा नेम । पांच वाऱ्या येथील करा ॥८४॥

कां कीं हा येथें स्थिर । आहे मृडानीपती कर्पूरगौर ।
ज्याच्या कृपेनें कुबेर । जगीं झाला धनपती ॥८५॥

जा नमस्कार त्यासी करा । गांजा आणावया न विसरा ।
परमार्थात खोटें जरा । बोलूं नये मानवांनी ॥८६॥

ऐसा उपदेश ऐकून । महाराजांशी वंदून ।
घेतले शिवाचें दर्शन । आणी गेले बाळापुरा ॥८७॥

पुढील आठवडयामाजी भले । काम त्यांचें फत्तें झालें ।
तेही गांजा घेऊन आलें । शेगांवांत वारीला ॥८८॥

त्या बाळापूरची दुसरी कथा । तुम्ही ऐका श्रोते आतां ।
बाळकृष्ण नामें होता । बाळापुरात रामदासी ॥८९॥

कांता त्याची पुतळाबाई । परम भाविक होती पाही ।
दरवर्षी वारीस जाई । पायी सज्जनगडाते ॥९०॥

पतिपत्नीचा विचार एक। पौष मासीं निघती देख।
ओझ्यासाठी घोडे एक। घेऊनिया बरोबरी ॥९१॥

कुबडी कंथा दासबोध। सर्वे हें सामान अति शुध्द।
साधुत्वाचा नव्हता मद। तयासीं कीं चढलेला ॥९२॥

मार्गी चालतां ग्रामांतरी। प्रत्यही झोळी फिरवी खरी।
त्या झोळीच्या भिक्षेवरी। नैवेद्य करी रामाला ॥९३॥

पौष वद्यांत बाळापूर। सोडी नवमीला साचार।
कांता असे बरोबर। पुतळाबाई नाम जिचें ॥९४॥

बाळकृष्णबुवा हातीं। चंदनाच्या चिपळ्या असती।
पुतळाबाई करी साथी। झांज हाती घेऊन ॥९५॥

रघुपतीचा नामगजर। करी पंथानें निरंतर।
शेगांव, खामगांव, मेहेकर। देऊळगांवराजा पुढें ॥९६॥

आनंदीस्वामीस जालनापुरीं। वंदुनिया जांब नगरीं।
जाय तेथे मात्र करी। तीन दिवस मुक्काम ॥९७॥

कां कीं तें ठिकाण। समर्थांचें जन्मस्थान।
पुढें दिवऱ्यास येऊन। वंदन करी गोदेला ॥९८॥

पुढे बीड आंबेजोगाईचे । मोहोरी बेलेश्वर स्वामीचे ।
पट्टशिष्य समर्थांचे । डोमगांवी कल्याण ॥९९॥

नरसिंगपूर पंढरपूर । नातेपोते शिंगणापूर ।
वाई आणि सातारा । असे जे गडाच्या पायथ्याशीं ॥१००॥

माघ वद्य प्रतिपदेला । तो येऊन पहुचे भला ।
श्रीसज्जनगडाला । नवमीच्या त्या उत्सवासी ॥१॥

यथाशक्तीप्रमाणें । ब्राह्मणभोजन करावें त्यानें ।
श्रीस्वामीसमर्थाकारणें । खरा खराच रामदासी ॥२॥

ऐसे रामदासी आतां । होणें कठीण सर्वथा ।
दासनवमीचा उत्सव होता । परत जाई त्याच मार्गे ॥३॥

ऐसा क्रम चालला । बहुत दिवस त्याचा भला ।
साठ वर्षे देहाला । गेली त्याच्या उलटून ॥४॥

माघ वद्य द्वादशीस । सोडून सज्जनगडास ।
निघावे परत जावयास । त्यानें आपुल्या बाळापुरा ॥५॥

असो वद्य एकादशीसी । बसला समर्थ समाधीपाशीं ।
आले दुःखाश्रु लोचनासी । शब्द न त्यासी बोलवें ॥६॥

हे रामदास स्वामी समर्था ! । हे गुरुराया पुण्यवंता ! ।
माझे शरीर थकले आतां । वारी न पायीं होईल ॥७॥

जरी बसून वाहानातें । येऊं सज्जनगडाते ।
तरी तेंही कठीण दिसतें । मजलागीं दयाळा ॥८॥

नेम चालला आजवर । आतां पडूं पाहे अंतर ।
परमार्थासी शरीर । निकोप आधीं पाहिजे ॥९॥

तरीच सर्व घडें कांहीं । हे रामदासा माझे आई ।
हे म्हणण्याची जरूर नाहीं । आपण सर्व जाणतसा ॥११०॥

ऐशी प्रार्थना करून । निजला शय्येस जाऊन ।
तों प्रभातकाळीं पडलें स्वप्न । बाळकृष्णबुवाला ॥११॥

स्वप्नीं म्हणालें रामदास । ऐसा न होई हताश ।
नको येऊं येथून खास । या सज्जनगडाते ॥१२॥

माझी कृपा तुझ्यावरी । माझा उत्सव बाळापुरीं ।
करावा तूं आपुल्या घरीं । येईन मी नवमीला ॥१३॥

तुला द्याया दर्शन । हे मानी प्रमाण वचन ।
आपुल्या शक्तीस पाहून । परमार्थ तो आचरावा ॥१४॥

ऐसें स्वप्न पाहिलें। बाळकृष्ण आनंदलें।
कांतेसह परत आले। बाळापुरास आपुल्या घरी ॥१५॥

पुढे श्रोते दुसरे वर्षी। काय झालें माघमासीं।
त्या बाळापुरासी। ते आतां अवधारा ॥१६॥

माघ वद्य प्रतिपदेस। समर्थांच्या उत्सवास।
आरंभ बाळापुरास। बाळकृष्णांनी घरीं केला ॥१७॥

दासबोधाचें वाचन। रात्रीस हरिकीर्तन।
दोन प्रहरीं ब्राह्मणभोजन। धुपार्ती अस्तमानाला ॥१८॥

बाळकृष्णाच्या मनांत। विचार हाची घोळत।
पाहूं कसे येतात। स्वामी समर्थ नवमीसी ॥१९॥

बाळकृष्णांच्या वचनांनी। केली गांवकऱ्यांनीं।
आपापसांत वर्गणी। उत्सवा साह्य करावया ॥१२०॥

ऐसा थाट बाळापुरा। नव दिवस झाला खरा।
नववे दिवशी दोन प्रहरा। अघटित आले घडून ॥२१॥

श्रीगजानन साक्षात्कारी। श्रोते तया बाळापुरी।
उभे राहिले दोन प्रहरी। नवमी तिथी लक्षून ॥२२॥

बाळकृष्णांच्या द्वारांत। रामाभिषेक चालला आंत।
लोक झाले विस्मित। गजाननासी पाहुनियां॥२३॥

म्हणूं लागले बुवासी। उठा उठा हो वेगेसीं।
तुमच्या दासनवमीसी। द्वारीं पातले गजानन॥२४॥

त्यावरी बुवा म्हणाले। गजानन आले बरें झालें।
त्याही संताचे लागले। पाय माझ्या घरासी॥२५॥

परी आजच्या दिनी साची। मी वाट पाहतो समर्थांची।
त्या सज्जनगड निवासियाची। आतूर होऊन ये ठायां॥२६॥

त्यांचा मसी करार आहे। मी नवमीला येईन पाहें।
ती वाणी असत्य नोहे। ऐसा माझा भरवंसा॥२७॥

इकडे स्वामी गजानन। द्वारीं उभे राहून।
जय जय रघुवीर म्हणोन। श्लोक बोलुं लागले॥२८॥

श्लोक –
अहिल्या शिळा राघवें मुक्त केली।
पदीं लागतां दिव्य होऊन गेली।
अशी वाणी ऐकतां उठली।
स्वारी बाळकृष्णाची॥२९॥

पाहाती जों येऊन द्वारीं । तों गजाननाची नग्न स्वारी ।
आजानुबाहु साजिरी । उभी निजानंदामध्यें ॥१३०॥

करण्या गेला नमस्कार । तों रामदास दिसले साचार ।
हातीं कुबडी जटाभार । रूळत होता पाठीवरीं ॥३१॥

भालीं त्रिपुंड उभा साचा । होता गोपीचंदनाचा ।
नेसलेल्या लंगोटीचा । रंग होता हिरमुंजी ॥३२॥

ऐसें रूप पाहिलें । बाळकृष्णा भरतें आलें ।
प्रेमाचें तें श्रोते भलें । नयनीं संचलें आनंदाश्रु ॥३३॥

तों सवेंच दिसती गजानन । त्याच्या नेत्रांकारण ।
कुबडी लंगोटी कांहीच न । त्रिपुंड शिरींचा जटाभार ॥३४॥

पुनः त्यानें हताश व्हावें । तों रामदास स्वामी दिसावे ।
पुनः जों निरखून पाहावें । तों मागुती गजानन ॥३५॥

ऐसी स्थिती झाली खरी । सिनेमाच्या खेळापरी ।
घोटाळलासे अंतरीं । कोडे कांहींच उमगेना ॥३६॥

मग म्हणाले गजानन । रामदासासी प्रेमें करून ।
नको गांगरू देऊं मन । तुझा समर्थ मीच असे ॥३७॥

मागें बापा गडावरी। माझीच वस्ती होती खरी।
आतां शेगांवाभीतरीं। राहिलो येऊन मळ्यांत ॥३८॥

तुला सज्जनगडीं दिलें वचन। कीं दासनवमीस येईन।
मी बाळापुरालागून। ह्यांचे स्मरण आहे कां ? ॥३९॥

त्या वचनाची पूर्तता। करण्यास येथें आलों आतां।
दे सोडोन अवघी चिंता। मीच आहे रामदास ॥१४०॥

शरीररूपी वस्त्रास। तूं किंमत देतोस।
आणि आत्म्याला विसरतोस। याला काय म्हणावें ? ॥४१॥

श्लोक आहे गीतेठायीं। वांसासि जीर्णानी तो पाहीं।
ऐसा मुळिं ना भ्रमिष्ट होई। चाल पाटीं बसवी मला ॥४२॥

बाळकृष्णाचा धरून हात। गजानन आलें घरात।
एका मोठया पाटीं स्थित। स्वामी गजानन जाहले ॥४३॥

बाळापुरीं पुकार झाली। गजानन आल्याची ती भली।
मंडळी धांवू लागली। दर्शन घ्याया पायांचें ॥४४॥

रामदासी अवघ्या दिवसभर। करीत राहिला विचार।
शेवटीं रात्र होतां तीन प्रहर। स्वप्न पडलें बाळकृष्णा ॥४५॥

अरे, गजानन माझीच मूर्ति । हल्ली तुमच्या वऱ्हाड प्रांती ।
संशय मुळीं ना धरी चित्तीं । तो धरितां बुडशील ॥४६॥

मी तोच समजून । करी गजाननाचे पूजन ।
गीतेचें हे आहे वचन । संशयात्मा विनश्यति ॥४७॥

ऐसें स्वप्न पडल्यावरी । बाळकृष्ण तोषला भारी ।
मस्तक ठेविलें अत्यादरीं । गजाननाचे पायांवर ॥४८॥

महाराज आपुली लीला । मी ना समर्थ जाणण्याला ।
तो घोटाळा उकलिला । तुम्ही स्वप्न देऊन ॥४९॥

नवमी माझी सांग झाली । न्यूनता न कांहीं उरली ।
अर्भकावरी कृपा केली । तेणें धन्य झालो मी ॥१५०॥

आतां कांहीं दिवस । राहा या बाळपुरास ।
हीच आहे मनीं आस । ती पूर्ण करा हो ॥५१॥

महाराज म्हणाले त्यावर । ऐक माझा विचार ।
कांहीं दिवस गेल्यावर । येईन मी बाळापुरा ॥५२॥

भोजनोत्तर निघून गेले। स्वामी शेगांवासी भलें।
रस्त्यानें न कोणा दिसलें। क्षणांत पोचले शेगांवी ॥५३॥

स्वस्ति श्रीदासगणूविरचित। हा गजाननविजय नामें ग्रंथ।
सुखद होवो भाविकांप्रत। हेचि इच्छी दासगणू ॥१५४॥

शुभं भवतु ॥ श्रीहरिहरार्पणमस्तु ॥
॥ इति श्री गजानन विजय ग्रंथस्य नवमोऽध्यायः ॥

@@@@@